

Johannes Hansens Sag til en Afslutning, er jeg slet ikke enig med ham deri. Der kunde jo ikke være Tale om at bringe Sagen til den Afslutning, at jeg skulde sætte en Mand, der havde Lægeattest for, at han ikke kunde taale Fængsel, ind til at afsone Straf. Der kunde altsaa kun være Spørgsmaal om den Afslutning, at jeg samtidig med, at jeg skrev dette Brev, skulde indstille ham til Benaadning, til Straffens Eftergivelse, og hvis jeg havde gjort det, ja, saa skulde vi rigtignok have hørt det Postyr og det Skrig, som saa vilde være opstaaet, som langt vilde have overgaaet alt det, som vi nu have hørt, og som dog ikke er saa lidt.

Endvidere udtalte det samme ærede Medlem, at det var den rene Humbug at kalde Lotteriet for et Landbrugslotteri. Jeg kom noget ind derpaa i Formiddags, men jeg vil dog endnu nævne, at et Lotteri, hvoraf den ene Halvdel gaar til en Væddeløbsbane, der sigter til at give Landbruget Lejlighed til at opdrætte Heste af en vis Art, og hvor den anden Halvdel gaar til det mindre Landbrug, og hvor Lotteri-gevinsterne bestaa i Landbrugsprodukter af forskellig Art, turde det være fuldt ud berettiget at kalde et „Landbrugslotteri“, uden at dette paa nogen Maade kan stemples som Humbug.

Jeg kommer saa tilbage til det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgerbjerg). Det ærede Medlem talte — det er Sp. 575 — om Uddeling af Teaterbevillinger. Det ærede Medlem siger der: „Det er bekendt nok, at den højtærede Justitsminister i sin Tid gjorde meget stærk Modstand mod de saakaldte „8“s Teater.“ Det er slet ikke sandt. Det ærede Medlem siger endvidere: „De „8“ vare et Selskab af unge, dygtige, fremadstræbende Skuespillere, men de kunde ikke faa en Teaterbevilling af Justitsministeren“. Det er slet ikke sandt. Forholdet er netop det, at jeg interesserede mig meget stærkt for, at „de 8“ kunde faa den Teaterbevilling, de ønskede, men fra første Færd stillede jeg den Betingelse, at de skulde godtgøre, at de vare i Stand til at tilvejebringe et Teater, hvorpaa de kunde benytte Bevillingen, fordi jeg, som jeg ogsaa sagde den Gang, ikke vilde være med til, at der blev givet en Teaterbevilling, der hang løst i Luften,

og som derfor, saaledes som Tilfældet tidligere har været, blev eller kunde blive Genstand for Handel og Vandel, naar de skulde gaa fra Kreti til Pleti for at søge at finde et Teater, de kunde spille paa. Det viste sig ogsaa langt om længe, efter en ganske overordentlig Taalmodighed fra Justitsministeriets Side — en Taalmodighed, der udvistes, netop fordi jeg ønskede, at disse Folk skulde faa Bevillingen —, at de ikke kunde godtgøre, at de vare i Stand til at skaffe et Teater, de kunde spille paa. Saa siger det ærede Medlem: „Derimod har et Selskab „Bona“ faaet Teaterbevilling“. Det er slet ikke sandt. Selskabet „Bona“ har ingen Teaterbevilling faaet. Skuespiller Lindstrøm har faaet en Teaterbevilling, og der er vel ingen, som vil bestride, at han er en Mand, der har alle de Evner og Kvalifikationer, som behøves til at være Teaterdirektør. Naar Skuespiller Lindstrøm har kunnet faa en Teaterbevilling, er det, fordi han var i Stand til at paavise, at han virkelig vilde kunne skaffe et Teater at spille paa, et Teater, hvor han kunde udnytte Bevillingen. — Saa taler det ærede Medlem, Sp. 578, om „Middagsposten“. Det ærede Medlem siger: „Der fandtes i dette Blad en Feuilleton, der hed „Edderkoppen“, af saa obskønt Indhold, at neppe noget dansk Blad nogensinde har haft noget lignende“. Jeg skal bemærke, at denne Feuilleton før længe siden er gjort til Genstand for Undersøgelse ved Kriminal- og Politiretten. Det ærede Medlem føjede saa til: „Vignetten til denne Roman var et Edderkoppe-spind, hvori sad en nøgen Dame. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister har givet dette Blad Ordre til at tage denne nøgne Kvinde ud“. Det er slet ikke sandt. Det ærede Medlem siger endvidere, at efterat Johannes Hansen havde standset den omtalte „Artikelrække“, gik han op til Justitsministeren for nu endelig at faa det, han havde søgt om saa længe, nemlig en Benaadning. Men da fik han det Svar, at en saadan Benaadning kunde han foreløbig ikke vente sig, for der havde i hans Blad i Sommer været en Artikel, som paaviste, at Kongens Svaner i Fredensborg Slotspark sultede, men naar en Artikel, der var saa uvenlig mod Hoffet, stod i dette Blad, kunde dets Redaktør nok sige sig selv, at